

Několik příjemných alb s rockovými názvuky mi přistálo na stole. Jakkoliv to není úplně šálek čaje většinového zdejšího čtenáře a posluchače, doporučuji právě níže uvedené tituly neodzívnout.

Prvním z nich je deska **Libora Pavlaty *Nic nemusíš*** a je taky asi nejméně komplikovaná, ovšem právě proto i hodně pohodová – standardní osmdesátkový rock, který dneska stále uslyšíte na venkově, je ozvláštněn jednak sólovými vokálními hosty –

Lenkou Dusilovou

,
Karolínou Kalandrovou

nebo

Romanem Procházkou

, a jednak bohatou a barevnou instrumentací. Titulní skladba je v rockové i countryové verzi a nevím, která je lepší. Jasně, že používám tu countryovou, ale rockovou si pouštím pro sebe. V obou případech je i jistým nutným „poselstvím“ pro posluchače (ostatně to slovo v textu taky je). Kapela se dokáže vzepnout i k baladičtějším nosným plochám skoro novoromantického střihu (což jsou taky osmdesátky):

Planeta

. Zaujme i jakoby ledabylý zpěv hlavního sólisty, ale je to „ledabylost“ připravená, promyšlená a pečlivě nacvičená.



Nový Rownák natočil ***Lístek za Svobodu*** a tady, pokud bych měl škatulkovat, tak bude oscilovat mezi škatulkami „mírný jižanský rok“ (titulní skladba a také např.

Další vlak

) a new/blue grass. Tím je řečeno asi vše, a tak je vhodné upozornit i na textovou stránku desky – přináší několik vzpomínek (

Lístek za Svobodu

nebo *Léto*

2013

), i nezbytná poselství (

Další vlak

) nebo vyjádření postojů či prostě náladovou (

Nad Bobrůvkou

). Na rozdíl od desky

Nic nemusíš

jsou aranže jednodušší, prostší a průraznější. Mezi nejsilnější patří kromě už zmiňovaných skladeb i

Až přijde tma

s klávesami a

Příběh končí

. Ke country se kapela hlásí zejména v písních

Léto 2013

a

Vedle ní

(tady ale trošku padá řemen, zvolené tempo spíše odhaluje slabiny melodie) i v

Je to tak

- tam uslyšíme i výrazné banjo. To je i v asi nejlepším countryovém výkonu -

Kolotoč

. Deska potěší zejména pro míchání žánrů nakloněné a tolerantní posluchače, ti vyhranění budou zmateni.



K softrocku se blíží **Tabásek & Partyja** na albu **Můžeme plout**. Nebo k inteligentnímu popu, by se dalo říct. Muzika plyne spíše pocitově a podmalovává texty, které jsou spíše obrazné a plné výrazových koláží a jinotajů. Dobře se při tom usíná, některé významy dojdou až postupně a na několikátý poslech. Při pokusu vybočit ze známých stylových vod vystoupí jakási hudební póza – typicky v písni *Flamenco*,

která neukazuje ani tak na šíři repertoáru, jako spíše na nebezpečné vody, ve kterých by se šlo hudebně utopit. Flamenco místy sklouzává až k disku (...znáte dance verzi Hey-Na-Na-Na?). I

výlet na druhou stranu je trochu diskutabilní:

Budeš moja žena

(to „moja“ je hodně velká, až na efekt vypočítaná stylizace). Nejjistější, nejpěknější a nejuvěřitelnější je výkon třeba ve skladbě

Dobrý den

nebo

Hejahou

,

Strom

či

Dotyk ruky

. Posledně jmenovaná by mohla být hitem alba.

CD ***Pohlednice z Paříže*** natočil už před časem **Jura Pařez & Pozdní sběr**. V tomto případě je asi nejvíc oddělená folková a rocková část. V obou případech se ale obě části doplňují a inspirují tím lepším z té druhé. Prvním pocitem po poslechu bude jistý dojem nerozhodnosti, už od druhého poslechu budete vědět, že naopak muzikanti umí oba zmiňované styly a přecházejí mezi nimi pro své i posluchačovo potěšení. Titulní

Pohlednice z Paříže

získala vývojem událostí nový rozměr a pro mě asi nejvíc překvapivé bylo, jak text, natočený v roce 2014 dostal po roce 2015 nový rozměr a význam. Najdeme tam i další silná místa:

Fantazie

nebo

Ještě pořád hoří

. Pro mě (a pro rádio) pak

V.N.A.K.A.K

. Příjemná pohodová deska muzikantů, kteří umí a ví.